

могою аутсорсингу завжди можна домовитися про роботу з більш компетентним і відповідальним фахівцем [2].

Недоліки у аутсорсингу, втім, теж є. Перш за все, це ризик витоку інформації, адже в чужій фірмі збереження конфіденційності не можна проконтролювати. Звичайно, можна внести пункт про конфіденційність і про відповідальність за її порушення в договір аутсорсингу (це договір про надання послуг), але ризик не зникне. Ще одна проблема – надійність самого партнера: якщо фірма, яка надає послуги аутсорсингу, збанкрутіє або зіткнеться з серйозними проблемами, це неминуче відіб'ється і на її клієнта. Одним з недоліків може бути також не настільки висока оперативність, як в разі виконання обов'язків штатними працівниками.

Але об'єктивні переваги ІТ-аутсорсингу все ж перевершують ймовірні недоліки. А якщо придивитися уважніше, стає очевидно, що всі можливі ризики так чи інакше пов'язані з недалекоглядністю замовника або недобросовісністю виконавця. Тобто, щоб убезпечити себе, досить дотримуватися всього кількох умов:

- чітко планувати бізнес-стратегію;
- прогнозувати рентабельність переведення на аутсорсинг;
- не передавати одному підряднику занадто багато процесів;
- співпрацювати тільки з перевіреними і надійними виконавцями [1, с. 30].

Таким чином, аутсорсинг – це майбутнє вітчизняного малого і середнього бізнесу, який дозволяє розвивати його за рахунок ефективних і економічно вигідних методів.

Список використаних джерел:

1. Дідух О. В. Основні види аутсорсингу в господарській діяльності підприємств. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2012. № 2. С. 29–32.
2. Куцин Є. М. Теоретичні та прикладні аспекти аутсорсингу. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2011. №1 С. 213-217.
3. Микало О. І. Аналіз та класифікація форм аутсорсингу. *Економічний простір*. 2010. № 37. С. 216-222.

Майстер Д. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

САНАЦІЯ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ЗАСІБ ЗАПОБІГАННЯ БАНКРУТСТВУ

У світовій практиці відомі дієві засоби запобігання банкрутству і повернення фірми або підприємства до виробничої діяльності – це процедура санації (оздоровлення), що проводиться за допомогою держави. Така процедура дієва тільки щодо підприємств, які не повністю втратили свій економічний потенціал і здатні після

певних заходів підтримки (оздоровлення) реструктурувати свою діяльність, розрахуватися з боргами і продовжувати або навіть нарощувати виробництво товарів [3, с. 871].

Світова практика показала, що проведення санації підприємства є неможливим без суттєвої допомоги з боку держави. Держава виконує одну з провідних, а часто і найголовнішу роль в даному процесі. Ця роль зводиться до двох істотних моментів:

- держава, тобто виконавча влада, визначає, які підприємства підлягають санації;
- держава надає дієву підтримку таким підприємствам в вигляді різних форм фінансової, прямої і непрямой допомоги.

Централізована санація може здійснюватися двома основними шляхами: прямим бюджетним фінансуванням та непрямими методами. У свою чергу, пряме державне фінансування підприємства в процесі санації може здійснюватися на поворотних і безповоротних засадах. Поворотні включають позики, як правило, на тривалі строки. Грошова допомога у вигляді субсидій і дотацій здійснюється на безповоротних засадах.

Дослідження практики санацій підприємств країн Заходу свідчать про те, що пряме державне фінансування підприємств неефективне з двох серйозних причин. Перша з них – нецільове використання багатьма підприємствами отриманих від держави субсидій і дотацій. Друга причина – більш глобального характеру. Пряме вливання державних коштів в окремі підприємства стимулює бюджетний дефіцит держави з великими негативними ефектами на макро- і мікрорівнях [1, с. 103].

Держава може надати підтримку підприємству і непрямим шляхом, встановивши додаткові пільги на кредити для цього підприємства або пільги в оподаткуванні. Але, як відомо, цей спосіб допомоги одним підприємствам негативно позначається на фінансовій і виробничій сторонах діяльності інших підприємств. Крім того, він може привести до більш серйозних наслідків в економіці в цілому: порушення антимонопольного законодавства, а відповідно і закону вільної конкуренції, спаду виробництва в галузях, які не дотуються державою тощо.

Одним із способів санаційної допомоги держави є викуп державою акцій підприємств, що перебувають у важкому фінансовому становищі. Цей викуп може бути повним або частковим, в залежності від чого держава стає власником підприємства або власником контрольного пакету акцій.

До непрямих методів державної підтримки санації підприємств відносяться і різноманітні форми пільгового оподаткування. Це може бути списання або реструктуризація податкових зобов'язань, надання цільових податкових пільг, а також надання фіскальних поступок головним кредиторам підприємства.

Однією з найбільш ефективних форм фіскальної підтримки підприємств, які підлягають санації, є використання лізингу. Його головна роль як способу санації полягає в можливості залучення сучасних, ефективних технологій при відсутності у підприємства необхідних фінансових коштів для масштабних капіталовкладень [2, с. 224].

Таким чином, санація є одним з найбільш ефективних засобів запобігання банкрутства підприємства, який варто застосовувати в тих випадках, коли є сенс фінансового оздоровлення підприємства для продовження його діяльності.

Список використаних джерел:

1. Колісник М. Фінансова санація і антикризове управління підприємством: навч. посіб. / М. Колісник, П. Ільчук, П. Віблей. Київ: Кондор, 2007. 272 с.
2. Ларіонова К. Л., Донченко Т. В. Концептуальні основи управління санацією підприємства. *Наукові записки. Сер. «Економіка»*. 2013. Випуск 23. С. 222–227.
3. Повстенюк Н. Г. Санація як комплексна процедура оздоровлення підприємств в сучасних умовах. *Економіка. Управління. Інновації*. 2014. Випуск № 1 (11). С. 870–883.
4. Гринько Т.В., Алещенко В.І. Вплив та взаємозв'язок ефективності та економічної безпеки підприємства. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету, Серія: Економіка і менеджмент*, 2020. Видавничий дім «Гельветика». Вип. 42. С. 4-11.

Канд. екон. наук Міщенко Л. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ВПЛИВ ПАНДЕМІЇ НА ОРГАНІЗАЦІЮ РОБОЧОГО ПРОЦЕСУ
НА ПІДПРИЄМСТВАХ**

Сучасний ринок праці випробував на собі негативні наслідки пандемії коронавірусу і змінився під її впливом. Сьогодні підвищеним попитом користується робота дистанційно. З кожним роком число віддалених працівників у всьому світі збільшується приблизно на 20-30%. Лідерами в цій галузі є США, Канада, Фінляндія, Данія та Швеція. У Фінляндії дані працівники складають приблизно третину всього працездатного населення [2].

Дистанційна зайнятість – форма зайнятості, при якій працівник і роботодавець територіально розподілені, знаходяться поза єдиного офісного простору і взаємодіють один з одним за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій [1].

Дистанційну роботу поділяють на види залежно від тривалості. Вона може виконуватися: на постійній основі (протягом терміну дії трудового договору); тимчасово: безперервно протягом певного терміну, але не більше 6 місяців; періодично за умови чергування дистанційно і роботи в офісі.

Для вирішення проблеми комунікації між співробітниками і для ефективної взаємодії віддаленого персоналу використовуються спеціалізовані засоби обміну повідомленнями та Enterprise content management (ECM) і системи електронного доку-